

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวานจงลิ้มสิ่งที่ลูกได้เคยศึกษาเล่าเรียนมาจนถึงเวลานี้ ย้อนกลับไปในวันวัยเด็กของลูก และแล้วลูกจะสามารถสอบผ่านการศึกษากิจการจิตนี้
- คำถาม:** อะไรคือสิ่งที่บอกของลูกผู้ที่ได้รับสติปัญญาที่สูงส่ง?
- คำตอบ:** ขณะที่มองเห็นโลกแก่นี้ด้วยดวงตาทั้งสองของร่างกาย พวกเขาไม่เห็นมัน สิ่งนี้อยู่ในสติปัญญาของพวกเขาเสมอว่าโลกแก่นี้กำลังใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว ร่างนั้นเก่าและตโมประธานและดวงวิญญาณกิตโมประธานด้วยเช่นกัน ดังนั้นเหตุใด เราจึงควรมีความรักต่อสิ่งเหล่านี้เล่า? หัวใจของพ่อมีการเชื่อมโยงกับลูกผู้ที่มีสติปัญญาที่สูงส่งเช่นนั้น เพียงลูกเช่นนั้นที่สามารถคงอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่ออย่างสม่ำเสมอและสามารถไปทำหน้าที่ในงานรับใช้ด้วยเช่นกัน

โอมชานติ พ่อทางจิตอธิบายแก่ลูกทางจิตที่สุดแสนหวาน ชั้นยาสซีที่มีขีดจำกัดละทิ้งบ้านและครอบครัวของเขาเพราะพวกเขาเชื่อว่าพวกเขาจะหลอมรวมเข้าไปในธาตุบราห์มและเหตุนี้เองพวกเขาจึงเชื่อว่าพวกเขาควรละทิ้งการดึงดูดต่อโลกเก่า นั่นคือสิ่งที่พวกเขาเฝ้าแต่ฝึกฝน พวกเขาไปและคงอยู่ในสันโดษ พวกเขาถือหัตถะโยคะที่มีความรู้ของวัตถุธาตุ พวกเขาเชื่อว่า พวกเขาจะหลอมรวมเข้าไปในธาตุบราห์ม เหตุนี้เองพวกเขาจึงละทิ้งบ้านและครอบครัวของเขาและจบสิ้นความผูกพันยึดมั่นของเขาต่อพวกเขา พวกเขามีการวางเฉย อย่างไรก็ตามความผูกพันนั้นไม่ได้ถูกตัดขาดลงในทันที พวกเขายังคงจดจำภรรยาและลูกของเขาอยู่เรื่อยๆ ที่นี้ลูกต้องลิ้มทุกสิ่งด้วยสติปัญญาของความรู้ ไม่มีสิ่งใดถูกลิ้มอย่างง่ายดายเวลานี้ลูกมีการสละละทิ้งที่ไม่มีขีดจำกัดนี้ ชั้นยาสซีทั้งหมดมีการจดจำระลึกถึงเช่นกันแต่สติปัญญาของเขาเชื่อว่าพวกเขาจะหลอมรวมเข้ากับธาตุบราห์มและดังนั้นพวกเขาจึงไม่ควรมีส่วนใดของร่างกาย นั่นคือหนทางของหัตถะโยคะ พวกเขาเชื่อว่าพวกเขาจะละร่างของเขาและหลอมรวมเข้ากับธาตุบราห์ม พวกเขาไม่รู้ว่าจะสามารถไปสู่ดินแดนแห่งความสงบอย่างไร เวลานี้ลูกรู้ว่าลูกต้องไปยังบ้านของลูก เมื่อผู้คนเคยมาจากต่างประเทศพวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาต้องมาโดยผ่านทางบอมเบย์ เวลานี้ลูกมีศรัทธาที่มั่นคงด้วยเช่นกัน ผู้คนมากมายพูดว่าความบริสุทธิ์ของลูกดี ความรู้ของลูกดี และองค์กรของลูกดี ผู้เป็นแม่ทำงานอย่างหนักมากเพราะพวกเขาอธิบายอย่างไร้เหนือย พวกเขาใช้ร่างกาย จิตใจ และสมบัติของเธอและเหตุนี้เองพวกเขาจึงเป็นที่ชื่นชอบ อย่างไรก็ตามผู้คนเหล่านั้นจะไม่เคยมีความคิดใดๆ ที่จะฝึกฝนสิ่งนี้ด้วยตนเองแทบจะไม่มีใครปรากฏออกมา แม้กระทั่งพ่อก็พูดว่า เพียงกำมือเดียวจากหลายๆ ล้านเท่านั้นที่ปรากฏออกมา นั่นคือผู้ที่มาหาลูก อย่างไรก็ตามโลกแก่นี้จะสิ้นสุดลง ลูกรู้ว่าพ่อได้มาแล้วในเวลานี้ ไม่ว่าลูกจะได้ไม่มีมิตรหรือไม่ก็ตามจิตสำนึกก็บอกว่าพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดได้มาแล้ว ลูกรู้ด้วยเช่นกันว่ามีพ่อเพียงผู้เดียวเท่านั้น พ่อเหนือโลกนั้นคือมหาสมุทรแห่งความรู้พ่อทางร่างจะไม่เคยเรียกว่าเป็นมหาสมุทรแห่งความรู้ คือพ่อที่มาและให้คำแนะนำของท่านแก่ลูก ลูกรู้ว่าโลกแก่นี้จะสิ้นสุดลง เราได้จบสิ้นวงจรของ 84 ชาติเกิดแล้ว เวลานี้เรากำลังเพียรพยายามเพื่อกลับไปยังดินแดนแห่งความสุขผ่านดินแดนของความสงบ เราต้องไปสู่ดินแดนแห่งความสงบแล้วเราต้องกลับมาจากที่นั่น ผู้คนมีความสับสนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ เมื่อมีใครบางคนตายผู้คนคิดว่าเขาได้ไปสู่ไวกูณฑ์ (สวรรค์) แต่สวรรค์อยู่ที่ใด? เพียงชาวภารตเท่านั้นที่รู้จักชื่อของสวรรค์ ผู้คนของศาสนาอื่นๆ ไม่รู้สิ่งนี้ พวกเขาเพียงได้ยินชื่อและมองเห็นรูปภาพของสวรรค์ พวกเขาได้เห็นวัดมากมายของเหล่าเทพ เช่นวัดดิลาลา วัดนั้นถูกสร้างขึ้นด้วยค่าใช้จ่ายหลายแสนล้านรูปี พวกเขาเฝ้าแต่สร้างวัดเหล่านั้น เหล่าเทพเรียกว่าเป็นไวศนาฟ พวกเขาเป็นของราชวงศ์ของวิษณุ ถึงอย่างไรพวกเขาก็บริสุทธิ์ ยุคทองเรียกว่าเป็นโลกที่บริสุทธิ์ในขณะที่นี่คือโลกที่ไม่บริสุทธิ์ ความสะดักสะบายของยุคทองไม่ได้คงอยู่ที่นี้ ที่นี้เมล็ดข้าวและธัญพืชทั้งหมดดูละเอียดไม่ประชัน รสชาติของสิ่งเหล่านี้กิตโมประธานด้วยเช่นกัน เมื่อลูกสาวเข้าญาณพวกเขาก็กลับมาพูดว่าพวกเขาดีมีความสุขิราส (น้ำมะม่วง) และน้ำมะม่วงนั้นก็อร่อยมาก ที่นี้เช่นกันเมื่อผู้คนรับประทานอาหารที่ปรุงโดยลูก พวกเขา ก็พูดว่าอาหารนั้นรสชาติดีมากเพราะลูกทำอาหารนั้นอย่างดี ทุกคนรับประทานตามความพอใจของเขา ไม่ใช่ว่าอาหารรสชาติดีเพราะลูกเตรียมสิ่งนั้นขณะที่อยู่ในโยคะ ไม่เลย นั่นเป็นเพียงการฝึกฝน บางคนปรุงอาหารอย่างดีมาก ที่นั่นทุกสิ่งสโตประธานและเหตุนี้เองจึงมีพลังกำลังอย่างมาก เมื่อสิ่งนั้นกลับมามาไม่ประชันพลังกำลังก็ลดลงแล้วก็มีโรคภัยต่างๆ และความทุกข์ต่างๆ จากสิ่งนั้น ชื่อที่แท้จริงคือดินแดนแห่งความทุกข์ ไม่มีเรื่องของความทุกข์ในดินแดนแห่งความสุข เราจะไปสู่สถานที่ซึ่งมีความสุขอย่างมากที่เรียกว่าเป็นความสุขของสวรรค์ ลูกเพียงแต่ต้องกลับมาบริสุทธิ์และนั่นก็เป็นเพียงแค่นี้ด้วยเช่นกัน อย่าคิดถึงเกี่ยวกับอนาคต อย่างน้อยที่สุดกลับมาบริสุทธิ์ในเวลานี้! ก่อนอื่นใด คิดว่าใครที่กำลังบอกสิ่งนี้แก่ลูก ลูกต้องให้

คำแนะนำของพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด ลูกได้รับมรดกของความสุขจากพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด แม้กระทั่งพ่อทางร่างของลูกก็จดจำพ่อเหนือโลกและสติปัญญาของเขาก็ไปสู่เบื้องบน ลูกผู้ที่มีศรัทธาที่มั่นคงในสติปัญญานั้นรู้สึกอยู่ภายในว่าลูกจะอยู่ในโลกนี้อีกเพียงไม่กี่วันเท่านั้น ร่างนี้เป็นเช่นเปลือกหอย ดวงวิญญาณกลายเป็นเช่นเปลือกหอยด้วยเช่นกัน สิ่งนี้เรียกว่าการวางเฉย เวลาที่ลูกรู้จักละคร บทบาทของหนทางของความเลื่อมใสศรัทธาต้องดำเนินไป ทุกคนต้องแะอยู่กับความเลื่อมใสศรัทธา ไม่มีคำแนะนำที่จะไม่ชอบสิ่งนั้น ชันยาสซีทำให้ผู้คนไม่ชอบสิ่งนั้น พวกเขาทั้งหมดไม่มีความสุขที่บ้าน พวกเขาไม่ได้ทำให้ตนเองมีความสุขด้วยการจากไป ไม่มีใครสามารถกลับไปสู่การหลุดพ้น ไม่มีผู้ใดที่มาแล้วสามารถกลับไปได้ทุกคนอยู่ที่นี้ ไม่มีแม้แต่บุคคลเดียวที่ไปสู่ดินแดนนิพพานหรือธาตุ

บราห์ม พวกเขาคิดว่าผู้หนึ่งผู้หนึ่งหลอมรวมเข้าไปในธาตุบราห์ม ทั้งหมดนั้นอยู่ในคัมภีร์ของหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา พ่อพูดว่า อะไรก็ตามที่มีในคัมภีร์ทั้งหมดเหล่านั้น นั่นคือหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา เวลาที่ลูกได้รับความรู้และเหตุนี้เองจึงไม่มีความจำเป็นสำหรับลูกที่จะศึกษาสิ่งใด อย่างไรก็ตามมีบางคนที่มีนิสัยของการอ่านนวนิยาย พวกเขาไม่มีความรู้อย่างเต็มที่ พวกเขาเรียกว่าผู้ที่มีความรู้เหมือนไก่อ่อน พวกเขาไปนอนในตอนกลางคืนและอ่านนิยาย และดังนั้นสถานะของเขาจะเป็นเช่นไร ที่นี้พ่อพูดว่า ลืมทุกสิ่งที่ลูกได้ศึกษามา ชองแะตนเองในการศึกษาทางจิตนี้ พระเจ้าเป็นผู้ที่กำลังสอนสิ่งนี้แก่ลูกและด้วยสิ่งนี้ลูกจะกลายเป็นเทพถึง 21 ชาติเกิด ลูกต้องลืมทุกสิ่งที่ลูกได้ศึกษามาจนกระทั่งเวลานี้กลับไปสู่วัยเด็กของลูก พิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ แม้ว่าลูกจะมองเห็นทุกสิ่งด้วยดวงตาเหล่านั้น มองแต่อย่าเห็น ลูกได้รับสติปัญญาที่สูงส่งและสายตาที่สูงส่งดังนั้นลูกเข้าใจว่าทั้งโลกนี้เก่าเวลานี้โลกนี้จะสิ้นสุดลง ทุกสิ่งที่นี้จะเปลี่ยนไปเป็นสุสาน แล้วเหตุใดลูกจึงควรผูกพันหัวใจของลูกกับสิ่งนั้นเล่า? เวลาที่ลูกต้องกลายเป็นผู้ที่เป็นของดินแดนแห่งเทวดานางฟ้า เวลาที่ลูกกำลังนั่งอยู่ระหว่างสุสาน (คาบรีสถาน) และดินแดนของเทวดานางฟ้า(ปารีสถาน) เวลาที่ดินแดนของเทวดานางฟ้ากำลังถูกสร้างขึ้น เวลาที่ลูกกำลังนั่งอยู่ในโลกเก่าแต่โยคะของสติปัญญาของลูกได้ไปที่นั่นในเวลา นี้ ลูกกำลังเพียรพยายามสำหรับโลกใหม่ เวลาที่ลูกกำลังนั่งอยู่ตรงกลางเพื่อที่จะกลายเป็นมนุษย์ที่สูงส่งที่สุด ไม่มีใครรู้เกี่ยวกับยุคบรรจบพบกันที่มีสิริมงคลที่สุดนี้ พวกเขาไม่เข้าใจแม้กระทั่งความหมายของเดือนของบุญที่มีสิริมงคลหรือปีที่มีสิริมงคล ยุคบรรจบพบกันที่มีสิริมงคลที่สุดมีช่วงเวลาที่ยาวนาน หากลูกเข้ามาหาวิทยาลัยแล้ว ลูกต้องทำความเพียรพยายามอย่างมาก การจดจำระลึกถึงแทบจะไม่มีอยู่ในบางคน มายาเฝ้าแต่เป็นเหตุของอุปสรรค พ่ออธิบายว่า โลกเก่านี้จะสิ้นสุดลง แม้ว่าพ่อจะนั่งที่นี้และลูกเห็นทุกสิ่ง สติปัญญาของลูกก็ตระหนักว่าทั้งหมดนี้จะสิ้นสุดลง ไม่มีสิ่งใดจะหลงเหลืออยู่ นี้คือโลกเก่าและลูกมีการวางเฉยในสิ่งนั้น ร่างกายทั้งหมดก็แก่ชราด้วยเช่นกัน ร่างกายนั้นเก่าและตโมประธานและดวงวิญญาณก็ตโมประธาน เราควรทำอะไรเมื่อเห็นสิ่งต่างๆเช่นนั้น? ไม่มีสิ่งใดนี้จะหลงเหลืออยู่ ดังนั้นเราไม่ควรมีความรักต่อสิ่งเหล่านั้น หัวใจของพ่อสัมผัสได้โดยลูกผู้ที่จดจำพ่อเป็นอย่างดีและลูกผู้ทำงานรับใช้ ถึงอย่างไรทุกคนก็คือลูก มีลูกมากมายไม่ใช่ทุกคนจะเห็นพ่อ พวกเขาไม่รู้จักแม้กระทั่งประชาธิปไตยบราห์มา พวกเขาได้ยินชื่อประชาธิปไตยบราห์มาแต่พวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขาได้รับอะไรจากท่าน มีวัดที่สร้างให้แก่บราห์มา พวกเขาได้วาดภาพบราห์มาพร้อมกับหมวดเครา อย่างไรก็ตามไม่มีใครจดจำท่านเพราะลูกไม่ได้รับมรดกจากท่าน ดวงวิญญาณได้รับมรดกจากพ่อทางร่างของเขาและพ่อเหนือโลก ไม่มีใครแม้กระทั่งรู้จักประชาธิปไตยบราห์มา สิ่งนี้หน้าอัศจรรย์ เพราะพ่อที่ไม่ได้ให้มรดกแก่ลูกต้องเป็นพ่อทางจิตใช่หรือไม่? มีมรดกที่มีขีดจำกัดและมรดกที่ไม่มีขีดจำกัด ไม่มีมรดกอีกอย่างในระหว่างกลาง แม้ว่าท่านได้ชื่อว่าประชาธิปไตยก็ไม่มีมรดกใดจากท่าน พ่อทางจิตนี้ก็ได้รับมรดกของเขาจากพ่อเหนือโลกด้วยเช่นกัน ดังนั้นประชาธิปไตยให้มรดกได้อย่างไร? พ่อเหนือโลกให้มรดกผ่านประชาธิปไตย บราห์มา ท่านคือพาหนะ เหตุใดลูกจึงจดจำประชาธิปไตย บราห์มา ประชาบิดา บราห์มาเองต้องจดจำพ่อนั้นด้วย ผู้คนเหล่านั้นคิดว่าลูกพิจารณาว่าบราห์มาเป็นพระเจ้า บอกพวกเขาว่า เราไม่ได้รับมรดกจากบราห์มา เราได้รับมรดกจากชีพบาบา ผู้นี้คือตัวกลางในระหว่างกลาง เขาเช่นกันคือนักเรียนเหมือนเรา ไม่มีเรื่องของความกลัว พ่อพูดว่าในเวลาทั้งโลกตโมประธาน ลูกต้องกลับมาสโตประธานด้วยพลังโยคะ ลูกได้รับมรดกที่มีขีดจำกัดจากพ่อทางร่างของลูก เวลาที่ลูกต้องเชื่อมโยงสติปัญญาของลูกกับพ่อที่ไม่มีขีดจำกัด พ่อพูดว่า ลูกจะไม่ได้รับสิ่งใดจากใครแม้แต่จากเหล่าเทพนอกจากพ่อผู้เดียว ในเวลานี้ทั้งหมดนี้ตโมประธาน ถึงอย่างไรลูกก็ได้รับมรดกจากพ่อทางร่างของลูกอยู่แล้ว ดังนั้นลูกต้องการอะไรจากลักษมีและนารายณ์นี้ ผู้คนเหล่านั้นคิดว่าพวกเขาเป็นอมตะและพวกเขาไม่มีวันตายและคิดว่าลักษมีและนารายณ์ไม่เคยกลับมาตโมประธาน อย่างไรก็ตามลูกรู้แล้วว่าผู้ที่เคยสโตประธานก็ไปสู่สภาพที่ตโมประธาน ศรีกฤษณะได้รับการพิจารณาว่าสูงส่งยิ่งกว่าลักษมีและนารายณ์เพราะพวกเขาคือคู่แต่งงานกฤษณะบริสุทธิ์ตั้งแต่เกิดและเหตุนี้เองจึงมีคำสรรเสริญมากมายของกฤษณะ พวกเขาไกวเปลให้กับกฤษณะ พวกเขาเฉลิมฉลองวันเกิดของกฤษณะด้วยเช่นกัน เหตุใดพวกเขาจึงไม่เฉลิมฉลองวันเกิดของลักษมีและนารายณ์? เนื่องจากการไม่มีความรู้พวกเขาได้แสดงให้เห็นกฤษณะในยุคทองแดง พวกเขาพูดว่า ความรู้ของกิตะนั้นได้รับในยุคทองแดง เป็น

สิ่งที่ยากมากที่จะอธิบายแก่ใครบางคน! พวกเขาพูดว่าความรู้มีมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ก่อนการบันทึกเวลา อย่างไรก็ตาม ก่อนการบันทึกตั้งแต่เมื่อไหร่? ไม่มีใครรู้อะไร พวกเขารู้แม้กระทั่งพวกเขาเริ่มกราบหัวบูชาตั้งแต่เมื่อไหร่ และเหตุนี้เองพวกเขาจึงพูดว่าพวกเขาไม่รู้จักผู้สร้างหรือตอนเริ่มตอนกลางและตอนจบของโลก เนื่องจากการพูดว่าระยะเวลาของวงจรถือหลายแสนปี พวกเขาพูดถึงเวลาตั้งแต่ก่อนการบันทึกเวลา แต่พวกเขาไม่รู้ว่าเวลาหรือวันที่อะไรเลย พวกเขาไม่เฉลิมฉลองวันเกิดของลักษณะและนารายณ์ นั่นเรียกว่าเป็นความมืดมิดของความรู้ มีลูกบางคนเช่นกันที่ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้อย่างถูกต้องแม่นยำ เหตุนี้เองจึงมีคำกล่าวที่ว่า คนที่ซ้าง คนที่เมา และกองทัพเท้า จะเข้กันซ้าง จะเข้กันตัวใหญ่ และเขากลืนลูกได้อย่างสิ้นเชิงเหมือนกับงูที่กลืนกบ เหตุใดพระเจ้าจึงเรียกว่าเป็นนายของสวนดอกไม้ คนสวนและคนพายเรือ? ลูกเข้าใจสิ่งนั้นในเวลานี้ พ่อมาและทำให้ลูกข้ามมหาสมุทรของยาพิช ท่านพาลูกข้ามไป และเหตุนี้เองลูกจึงพูดว่า พาเรือของฉันข้ามฟาก เวลานั้นลูกรู้ว่าลูกข้ามฟากไปอย่างไร บาบากำลังพาเราไปสู่มหาสมุทรแห่งนี้ ไม่มีเรื่องของความเจ็บปวดหรือความทุกข์ที่นั่น ลูกได้ยินสิ่งนี้และบอกผู้อื่นว่าคนพายเรือผู้ที่พาเรือของเราข้ามฟากกำลังบอกเราว่า พิจารณาว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ก่อนหน้านี้ลูกเคยอยู่ในมหาสมุทรแห่งนี้และเวลาที่ลูกได้มาถึงมหาสมุทรแห่งยาพิช ในตอนแรกลูกเคยเป็นเทพ สวรรค์คือสิ่งมหัศจรรย์ของโลก สิ่งมหัศจรรย์ทางจิตของทั้งโลกคือสวรรค์ เพียงได้ยินชื่อของสวรรค์ลูกก็มีความสุข ลูกอยู่ในสวรรค์ ที่นั่นพวกเขาแสดงให้เห็นเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ พวกเขาเรียกที่ซมาฮาว่า เป็นสิ่งมหัศจรรย์แต่ไม่มีใครสามารถอาศัยอยู่ที่นั่น ลูกกำลังกลายเป็นนายของสิ่งมหัศจรรย์ของโลก พ่อสร้างสวรรค์เช่นนั้นที่นำอัครรรยเช่นนั้นเพื่อให้ลูกอาศัยอยู่ ลูกกลายเป็นมหาเศรษฐีถึง 21 ชาติเกิดตั้งนั้นลูกควรมีความสุขมากที่ลูกกำลังข้ามไปอีกฝั่งหนึ่ง ลูกต้องเคยไปสวรรค์มาหลายต่อหลายครั้ง ลูกเฝ้าแคว้นไปในวงจรถัดไป ลูกควรทำความเพียรพยายามเช่นนั้นที่ลูกเข้ามาสู่โลกใหม่ก่อน ลูกจะไม่รู้สึกเหมือนไปบ้านเก่า บาบาย้ำว่าลูกต้องทำความเพียรพยายามเพื่อไปสู่โลกใหม่ บาบากำลังทำให้เรากลายเป็นนายของสิ่งมหัศจรรย์ของโลก แล้วเหตุใดเราจึงไม่จดจำพ่อเช่นนั้นเล่า? ลูกต้องทำความเพียรพยายามอย่างมาก มองโลกนี้แต่ไม่เห็น พ่อพูดว่า แม้ว่าพ่อจะเห็นทุกสิ่ง พ่อมีความรู้ว่าพ่อเป็นนักเดินทางอีกเพียงไม่กี่วัน ในทำนองเดียวกันลูกเช่นกันมาที่นี่เพียงเพื่อเล่นบทบาทของลูก ดังนั้นขจัดความผูกพันยึดมั่นออกจากสิ่งนั้น อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานั้นได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัณฑิตา พ่อทางจิตพูดนมัสต์กับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง ความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. อยู่อย่างไม่ว่างเว้นในการศึกษาทางจิตเสมอ อย่าปลุกฝั่งนิสัยที่ไม่ดีในการอ่านนวนิยายฯลฯ ลืมสิ่งใดก็ตามที่ลูกได้เคยศึกษามาจนถึงเวลานี้และจดจำพ่อ

2. อาศัยอยู่ในโลกเก่านี้ด้วยการพิจารณาว่าตนเองเป็นแขก อย่ามีความรักใดต่อโลกเก่านี้ มองโลกนี้แต่อย่าได้เห็น

พร: พร: ขอให้ลูกเป็นผู้ทำความเพียรพยายามที่แรงกล้าในสภาพที่โอบบิณผู้ที่โอบบิณด้วยปีกของความกล้าหาญ และความจริงจังและความกระตือรือร้น

สองปีกของสภาพที่โอบบิณคือความกล้าหาญและความจริงจังและความกระตือรือร้น เพื่อที่จะได้รับความสำเร็จในงานใด มีความจำเป็นอย่างมากที่จะมีความกล้าหาญ และความจริงจังและกระตือรือร้น เมื่อไม่มีความจริงจังหรือความกระตือรือร้นใดๆ จะมีความเหน็ดเหนื่อยและผู้ที่เหน็ดเหนื่อยไม่สามารถมีความสำเร็จได้ ตามเวลาปัจจุบัน ลูกจะไม่สามารถไปถึงจุดหมายปลายทางของลูกได้ถ้าลูกไม่มีสภาพที่โอบบิณ เพราะความเพียรพยายามที่ลูกต้องทำอยู่ในเพียงชาติเกิดเดี่ยวนั้น แต่การบรรลุผลของลูก ไม่ใช่สำหรับ 21 ชาติเกิดเท่านั้น แต่สำหรับทั้งวงจรถัดไป ดังนั้น เมื่อลูกรู้จักเวลานี้ในการตระหนักรู้ของลูก ความเพียรพยายามของลูกจะแรงกล้าโดยอัตโนมัติ

คติพจน์: เพียงผู้ที่เติมเต็มความปรารถนาของทุกคนคือคัมแดง (ว่าที่เติมเต็มความปรารถนาของทุกคน)

*** โอม ชานติ ***